

Les tulipes roges

Aquell vespre el bar era ple. Ple de música, xiuxiuejos, crits i bafarades d'alcohol. Homes i dones xerraven i bevien mentre jo, igual que en els últims mesos, era sola a la barra. No era que m'agradés beure, sinó que aquell ambient m'atreia i em feia sentir més segura. Em proporcionava un escut protector i em convertia en invisible.

De sobte vaig sentir una mà sobre l'espatlla. Era ella. La dona que últimament ofegava les seves penes en alcohol just a l'altre cantó de la barra. Era l'única persona per a la qual jo no era invisible; sovint havia sentit els seus ulls clavats en els meus llavis, els mateixos ulls clars dels que jo no aconseguia apartar la vista. Era una dona envoltada per una aura de misteri, accentuada gràcies a uns llavis ben perfilats d'un roig encès que encara avui em recorda les tulipes vermelles.

Era gairebé mitjanit i plovia. L'aigua que queia, il·luminada pels fanals, creava una imatge gairebé irreal dels carrers de la ciutat, ja deserts. Ella no tenia cotxe, així que vaig decidir acompanyar-la. Vivia apartada de totes aquelles horribles llums i del tràfic, en una petita urbanització. Em va convidar a passar i, per sorpresa meua, em va dur sota un petit rafal en un extrem del seu jardí, on hi havia una tauleta i un parell de cadires. Romaníem en silenci. Mentre seia vaig adonar-me que alguna cosa m'impulsava a confiar en ella cegament. La meua dama misteriosa va desaparèixer dins la casa instants després que la pluja parés i el cel quedés totalment lliure dels núvols que havien dut tota aquella aigua. Amb la poca llum que m'arribava vaig intuir que em trobava en un jardí verd i frondós, just a punt de florir.

Va reaparèixer, portant amb ella un fanalet encès, un gran plàstic, que va estendre sobre la gespa mullada, i una manta que va col·locar a sobre. S'estirà damunt de l'improvisat jaç, convidant-me a imitar-la. No ho vaig dubtar ni tan sols un segon. Ella observava el cel estrellat, mentre jo aprofitava per inspeccionar una altra vegada el meu entorn, que amb la llum del fanalet podia apreciar molt millor. La meua intuïció no m'havia fallat: el jardí tenia una mida no gens menyspreable, i estava poblat per una gran diversitat de flors, arbustos i fruiters. Ella, de sobte, va decidir trencar el silenci i, sense ni tan sols mirar-me, va començar a parlar.

— És preciosa no? —la seva vista estava fixa en la lluna. Però sempre està tan sola allà dalt...

La seva veu denotava una immensa tristesa que la seva mirada perduda confirmava. Vaig decidir imitar-la i vaig alçar la vista per mirar el cel.

— A la ciutat és impossible veure tantes estrelles. Hi ha massa llum — vaig dir per intentar animar-la.

— Aquí tot es molt tranquil. Massa... I excessivament gran per a una sola persona —la seva veu es va tenyir del que semblava dolor—, i més si no s'hi està acostumada. Odio passar les nits sola aquí. Per això vaig al bar, a la ciutat... —els seus ulls clars em van travessar, com demanant auxili— Et quedaries

aquesta nit? Vindries demà al vespre? Sé que al bar hi aniràs, ho fas cada dia. Sé que m'hi busques amb la mirada; jo també ho faig. –va fer una pausa, esperant una resposta que no arribà en cap moment, preferia primer escoltar-la fins al final, i en adonar-se d'això seguí parlant– Quan la meua parella em va deixar vaig començar a sovintejar el bar. No ho sé, potser el buscava allà... En anar-se'n es va endur totes les seves coses i només va deixar aquí el jardí, la seva gran passió. L'he estat cuidant tot aquest temps, esperant que algun dia tornés... –la seva veu sonava totalment trencada– Però no ho farà, i tot el que em queda són aquestes plantes.

No vaig fer més preguntes, simplement vaig escoltar-la fins que ella mateixa va decidir que la conversa havia acabat. Hi vaig tornar l'endemà, i el vespre següent, i l'altre, fins que al final aquelles visites nocturnes van acabar convertint-se en una part més de la meua rutina diària. Hi arribava just quan començava a enfosquir, així cada vespre podia observar la bonica posta de sol en aquell frondós jardí, i no me n'anava fins ben entrada la mitjanit. Era la meua manera de desconnectar de tots els problemes de la vida diària. A poc a poc vaig començar a obrir-me més amb ella; ja no em limitava a escoltar-la. Ara jo també em sincerava amb ella en cada una de les nostres trobades. El temps i aquelles llargues converses van fer que entre nosaltres sorgís una profunda amistat del que abans només havia estat un impuls de confiança mútua.

Alhora, l'esplendor primaveral del jardí es va perdre amb l'arribada de l'estiu i la tardor. Tota aquella exuberància i verdor es va convertir en flors seques i fulles tenyides de marró, carbassa i groc, que van caure a l'hivern. Així, amb les siluetes dels arbres retallant el cel, va arribar a semblar més mort que viu.

D'aquesta manera va transcórrer un any de la nostra primera trobada. Tornàvem a ser al començament de la primavera. Aquell dia vaig arribar abans a casa d'ella. Realment tot seguia igual que la primera vegada, només hi havia una petita diferència: les tulipes roges acabaven de florir, les mateixes que feia un any havien perdurat adormides, sota la terra, i que les últimes setmanes havíem observat com creixien dia rere dia. Vaig trobar-la asseguda en una de les cadires del rafal, observant-les, amb unes tisores entre les mans. En veure'm va saludar i s'acostà decidida cap a les flors, que va tallar, i me les lliurà.

— Són per a tu –va dir amb un somriure càlid dels seus llavis rojos– Saps què signifiquen? –preguntà amb la mirada clara, sense esperar cap tipus de resposta– Signifiquen que ell, per a mi, ja es història. S'ha acabat. No vull seguir perdent la meua vida recordant-lo i lamentant-me de la seva marxa. Aquestes tulipes havien tingut un significat especial per a nosaltres, per això vull que tu les tinguis –me les donà– No me n'hauria sortit sense la teua ajuda.

Aquella nit vaig tornar a casa més tard. Ara, sense compromisos ni lligams estúpids, puc guardar entre els meus llavis aquells bonic pètals de tulipa roja i puc perdre'm en aquella mirada clara i sincera.